

Obecní úřad Člunek
Člunek čp. 21
378 33 Nová Bystřice

V Člunku dne 7. 6. 2021

Žádost o poskytnutí informace – z. č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů

Vážený pane doktore,

v příloze zasíláme požadované rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci a Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vojenské střelnice Lomy u Kunžaku.

Na základě naší telefonické dohody zasíláme dokumenty doporučenou poštou místo datové schránky.

S pozdravem

OBECNÍ ÚŘAD ČLUNEK
378 61 Člunek 21
IČO:00246468, DIČ: CZ00246468
Tel.: 384 397 105

Simona Palová
místostarostka

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Póla a soudců JUDr. Zuzany Völflové a JUDr. Pavla Toufara ve věci

žalobkyně: **Obec Člunek**, IČO 00246468
sídlem Člunek 21, 378 33 Nová Bystřice
zastoupená JUDr. Jaroslavem Slaninou, advokátem
se sídlem Pravdova 837, 377 01 Jindřichův Hradec

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo obrany**, IČO 60162694
sídlem Tychonova 211/1, 160 00 Praha 6 – Hradčany

o vyklizení pozemku, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 14. 1. 2020, č. j. 6 C 180/2019-132,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 5 248 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Slaniny, advokáta v Jindřichově Hradci.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Jindřichově Hradci (dále jen soud prvního stupně) napadeným rozsudkem uložil žalované vyklidit pozemek parc. č. 452/1, ostatní plocha, v obci Člunek, k. ú. Lomy u Kunžaku, zapsaný v katastru nemovitostí na LV č. 10 001 a žalobkyni jej vyklizený předat do 6 měsíců od právní moci rozsudku (výrok I.) a zavázal žalovanou zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 16 253 Kč (výrok II.).
2. Z odůvodnění rozsudku se podává, že žalobkyně je vlastnící parc. č. 452/1, ostatní plocha, v obci Člunek, k. ú. Lomy u Kunžaku (dále také jen „pozemek“), jež je součástí areálu střelnice užívané žalovanou od roku 1961 až do současné doby. Nejde o území tzv. vojenského újezdu. Mezi žalobkyní a žalovanou ani nebyla uzavřena dohoda o použití pozemku k výcviku ozbrojených sil. Žalobkyně se vlastnící pozemku, parc. č. 452/1 (a některých dalších) stala ke dni 24. 5. 1991, a to ex lege podle § 2 odst. 1 písm. a), odst. 3) zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Původně šlo o historický majetek obce Lomy, jež ke dni 14. 6. 1964 zanikla a jejímž nástupcem je právě žalobkyně (Lomy jsou místní částí žalobkyně).
3. Dále soud uzavřel, že střelnice je užívána žalovanou nepřetržitě od roku 1961, a to na základě územního rozhodnutí Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci ze dne 7. 2. 1961, zn. 342 výst. 61 – 154/24 (dále také jen „územní rozhodnutí“) a návazného rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu, Krajské vojenské ubytovací a stavební správy České Budějovice ze dne 22. 11. 1963 č. 6/02-10-14/63. Z uvedených listin neplyne ani žádná konkretizace nemovitých věcí ani to, že by užívání „pozemku“ (ostatních pozemků) mělo mít formu věcného práva v podobě tzv. věcného břemene. Žalobkyně výzvou doručenou v květnu 2019 vyzvala žalovanou k vyklizení pozemku parc. č. 452/1. Soud poukázal na jemu známou judikaturu k zákonu č. 172/1991, jež vylučuje z tzv. obecní restituce pozemky, které jsou součástí vojenských újezdů, ovšem uvedené se nevztahuje na jiné pozemky případně užívané pro vojenské účely, neboť tyto z díkce § 2 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona č. 172/1991 Sb. zákonodárce nevyloučil. Předmětný pozemek nepatří do vojenského újezdu zřízovaného zvláštním zákonem, a proto byla obecní restituce historického majetku obce možná (a žalobkyně je jeho vlastnící).
4. Pozemky lze užívat k výcviku, jsou-li mimo území vojenského újezdu podle § 42 odst. 1 zákona č. 222/1999 Sb., jen v případě dohody s příslušnými správními úřady, přičemž v daném případě žádná dohoda mezi žalobkyní a žalovanou uzavřena nebyla. Pozemek ve vlastnictví žalobkyně je žalovanou užíván bez právního důvodu. Na tom nic nemění shora zmíněné územní rozhodnutí okresního národního výboru v Jindřichově Hradci ani rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu, Krajské vojenské ubytovací a stavební správy České Budějovice. Tato rozhodnutí nemohou být ani tzv. putativním titulem pro odvození dobré víry o užívání „pozemku“ žalovanou za období od roku 2002 do roku 2012 na úrovni věcného práva v podobě věcného břemene, neboť ani jedno z těchto rozhodnutí o ničem takovém nehovoří. Nemohlo tedy dojít ani k vydržení práva odpovídajícího věcnému břemenu v podobě možnosti užívání ani vlastnického práva, byť obě zmíněná rozhodnutí historicky umožnila plochu střelnice (včetně předmětného pozemku) užívat. Soud zdůraznil, že žalobkyně jako vlastníce parc. č. 452/1 v obci Člunek, k. ú. Lomy u Kunžaku má právo na ochranu svého vlastnického práva, jež u nemovitosti představuje tzv. vindikační žaloba s požadavkem na vyklizení, a proto žalobě vyhověl a zavázal žalovanou k náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 1 ve výši 16 253 Kč (viz specifikace v bodě 15 rozsudku).

5. Rozsudek soudu prvního stupně napadla včasným a přípustným odvoláním žalovaná (§ 201, § 202 a § 204 odst. 1 o. s. ř.), a to s poukazem na ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Namítala, že územní rozhodnutí bylo vydáno na základě ustanovení § 9 zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu a soud se jeho platností nezabýval, pouze je označil za překonané. V daném případě je nezbytné zkoumat platnost územního rozhodnutí ze dne 7. 2. 1961, které je titulem k užívání předmětného pozemku. Nesprávně se soud také nezabýval ani povolením k trvalému užívání střelnice Kunžak, vydaným 22. 11. 1963 vojenským stavebním úřadem, Krajskou vojenskou ubytovací a stavební správou České Budějovice. Na základě uvedených skutečností má žalovaná za to, že vydržela užívací práva jako věcné břemeno (zde odkazuje na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu). Po celou dobu užívání „pozemku“ si byla jista, že jí svědčí užívací právo. Žalobkyně převzala „pozemek“ od státu v roce 2002 s vědomím, že se na něm nachází vojenská střelnice, tedy s vědomím, že pozemek je zatížen užívacím právem ve prospěch Armády České republiky. Žalovaná má za to, že pozemek užívá se souhlasem žalobkyně a navrhuje změnu napadeného rozsudku, zamítnutí žaloby a přiznání nákladů řízení před oběma soudy.
6. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání poukázala na obsah územního rozhodnutí Okresního národního výboru – odboru výstavbu Jindřichův Hradec ze 7. 2. 1961, jež pouze deklaruje, že dané území (o rozloze 39,6 ha) lze využít pro provozování střelnice a také stanoví podmínky jejího provozování. Neřeší majetkoprávní či užívací vztahy. Nemůže obstát ani argumentace o vydržení užívacího práva jako věcného břemene, neboť žalovaná ani netvrdí na základě jakého, byť i neplatného titulu, byla v dobré víře, že pozemek užívá jako oprávněná z věcného břemene. Žalovaná také nepředložila smlouvu o užívání „pozemku“ žalobkyní ani neplatí nájem, ačkoli podle zákona č. 222/1999 Sb. může být mimo území vojenských újezdů prováděn výcvik pouze na základě dohody s orgány územních samosprávních celků a s vlastníky pozemků. Žalobkyně navrhuje potvrzení napadeného rozsudku a přiznání práva na náhradu nákladů odvolacího řízení.
7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., učinil tak při nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného odvolání.
8. Odvolatelka tvrdila, že jí svědčí věcné právo odpovídající břemenu užívání „pozemku“ (tento názor odvíjela od existence územního rozhodnutí). Možnost užívání, nadřazenou vlastnickému právu žalobkyně, by dále bylo možné dovodit z existence dohody o užívání „pozemku“ uzavřené s žalobkyní a nakonec právo žalované užívat „pozemek“ by mohlo být založené jeho zahrnutím do vojenského újezdu.
9. Odvolací soud předně vyšel ze závěrů soudu prvního stupně (v odvolacím řízení nezpochybňovaných), že obec Člunek je nástupnickou obcí po dříve samostatné obci Lomy. Lomy jsou nyní součástí (osadou) obce Člunek a v katastru nemovitostí je tato část obce vedena jako katastrální území Lomy u Kunžaku. Obec Člunek nabyla od státu jako historický majetek (původně obce Lomy) podle § 2 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, mimo jiné i parcelu č. 452/1 v k. ú. Lomy u Kunžaku, která je spolu s dalšími parcelami součástí střelnice užívané Armádou České republiky. Pozemek je takto užíván od 7. 2. 1961 na základě územního rozhodnutí Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci, odboru výstavby a vodního hospodářství. Podle tohoto rozhodnutí měla vojenská správa v prostoru mezi obcemi Kunžak a Lomy užívat plochu střelnice (celkem šlo o 39,6 ha) v rozsahu, jak je znám svým ohraničením v terénu, dále jím byly stanoveny podmínky užívání pozemků pro vlastní plochu střelnice (byla upravena práva a povinnosti vojenské správy) a byly stanoveny podmínky pro zajištění bezpečnosti a hospodářského využití v ohroženém prostoru včetně užívání cest. Z obsahu zmíněného rozhodnutí je zřejmé, že

upravovalo pouze rozsah a způsob užívání daného území coby střelnice, avšak neobsahuje žádnou zmínku o možném věcném břemenu užívání.

10. Odvolací soud zde zdůrazňuje, že územní rozhodnutí bylo vydané za doby platnosti zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, a zákona č. 40/1961 Sb., o obraně Československé socialistické republiky. Oba předpisy znaly institut vyvlastnění nemovitosti nebo práva (viz § 18 a násl. zákona č. 87/1958 Sb. a § 25 zákona č. 40/1961 Sb.). Bylo však prokázáno, že tento institut nebyl při vydání územního rozhodnutí využit. Stavební úřad o vyvlastnění práva nerozhodoval a ani je ve svém rozhodnutí nezmiňoval (totéž platí o následném rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu, Krajské vojenské ubytovací a stavební správy České Budějovice). Žalovaná od zmíněných rozhodnutí dobrou víru v existenci vyvlastnění práva odpovídajícího věcnému břemenu proto odvozovat nemůže, konstrukce žalované o existenci dobré víry ve vztahu k vyvlastnění práva užívání nemá oporu v provedeném dokazování.
11. Zákon č. 40/1961 Sb., o obraně Československé socialistické republiky dále umožňoval ve prospěch vojenské správy užívání pozemků mimo vojenský újezd při cvičení (viz § 21 až 23 tohoto zákona), k čemuž byly ozbrojené síly oprávněny po dohodě s příslušným národním výborem. Užívání pozemků k výcviku ozbrojených sil mimo území vojenských újezdů umožňuje v současné době i zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, a to opět po dohodě s příslušnými správními úřady, orgány v územních samosprávných celcích a s vlastníky pozemků (viz § 42 odst. 1 tohoto zákona). V průběhu dokazování byla existence uvedené dohody spolehlivě vyloučena (žalovaná její existenci netvrdila, neprokazovala a ani se její existence z obsahu spisu nepodává), a proto ani ona nemůže představovat titul k užívání „pozemku“, jež by omezoval vlastnické právo žalobkyně.
12. Nakonec ve vztahu k vojenským újezdům odvolací soud uvádí, že v době vzniku střelnice bylo možné pro úkoly obrany státu podle zákona č. 169/1949 Sb., o vojenských újezdech, zřídit vojenský újezd (§1 až §4) a totéž následně umožnil i nyní platný zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky. Území vojenského újezdu je územím určeným k zajišťování obrany státu a výcviku ozbrojených sil a vojenský újezd je zřizován podle § 30 odst. 1 a 2 nyní platného předpisu zákonem, respektive podle předchozího zákona opatřením ministerstva vnitra vyhlášeným v úředním listě. V daném případě bylo prokázáno, že parcela č. 452/1 v k. ú. Lomy u Kunžaku je ve vlastnictví žalobkyně v současné době není (ani dříve nebyla) na území vojenského újezdu, a proto žalovaná ani od této skutečnosti nemůže odvíjet své právo užívat „pozemek“. Zahrnutí „pozemku“ do území vojenského újezdu by ostatně vylučovalo jeho restituci ve prospěch žalobkyně.
13. Ze shora uvedených důvodů lze uzavřít, že žalované nesvědčí žádný právní titul, který by byl nadřazený vlastnickému právu žalobkyně, a proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, jenž vyhověl žalobě na vyklizení „pozemku“, jako věcně správný potvrdil postupem podle § 219 o. s. ř., a to včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení.
14. Úspěch žalobkyně v odvolacím řízení s sebou nese povinnost žalované nahradit jí účelně vynaložené náklady této fáze řízení, jež jsou představovány jednak odměnou advokáta počítanou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále specifikovaným cestovným včetně ztráty času.
15. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby po 1 500 Kč (sepis vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu) podle § 7 a § 9 odst. 1 advokátního tarifu), dále ze dvou náhrad hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Cestovné za cestu ze sídla advokáta do sídla odvolacího soudu a zpět bylo specifikováno v celkové výši 737 Kč (viz ve spise

založená specifikace ze dne 18. 6. 2020). Součet uvedených částek ve výši 4 337 Kč je nutné zvýšit o 21% DPH, jíž je zástupce žalobkyně plátcem, což dává celkovou sumu 5 248 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit k rukám advokáta žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 240 odst. 1 o.s.ř.).

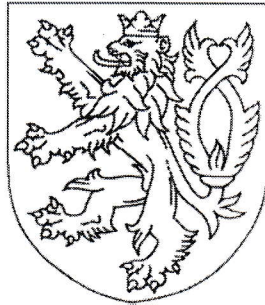
České Budějovice 25. června 2020

Mgr. Miloš Pól v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdeňka Boušková.

Zdeňka

Digitálně podepsal
Zdeňka Boušková
Datum: 2020.07.27

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Vejtasou ve věci

žalobkyně: **Obec Člunek**, IČ 00246468
sídlem Člunek 21, 378 61 Člunek
zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Slaninou
sídlem Pravdova 837/II, 377 01 Jindřichův Hradec

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo obrany**, IČ 60162694
sídlem Tychonova 211/1, 160 00 Praha 6 - Hradčany

o vyklizení pozemku

takto:

- I. Žalovaná je povinna vyklidit pozemek parc. č. 452/1 ostatní plocha v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, zapsaný v katastru nemovitostí na LV č. 10001 a žalobkyni jej vyklizený předat do 6 měsíců od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 253 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Slaniny, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 17.07.2019, podanou téhož dne u zdejšího soudu, se žalobkyně domáhá uložení povinnosti žalované vyklidit pozemek parc. č. 452/1 ostatní plocha v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, zapsaný v katastru nemovitostí na LV č. 10001 a povinnosti tento žalobkyni vyklizený předat do 30 dnů od právní moci rozsudku s tím, že tento je užíván bez právního důvodu. Žalobkyně je vlastnící označeného pozemku na základě zákona č. 172/1991 Sb., do

doby přechodu vlastnictví na žalobkyni k tomuto s ním hospodařilo ministerstvo obrany, které jej fyzicky nevydalo a nadále ho užívá. Žalobkyně se nemůže ujmout držby, neboť pozemek se nachází za oplocením, je zcela nepřístupný, žalobkyně jej tak nemůže užívat a obhospodařovat. Pozemek není zastavěn, jeho vyklizení nebrání žádná překážka. Na pozemku je prováděn výcvik vojsk, avšak v rozporu se zákonem č. 222/1999 Sb., dle něž lze výcvik ozbrojených sil provádět mimo území vojenských újezdů pouze po dohodě s příslušnými orgány samosprávných celků a s vlastníky pozemků. K takovéto dohodě však nedošlo. Jinak, parcela byla historickým majetkem obce a do jejího vlastnictví přešla ze zákona. (Své vlastnictví žalobkyně dovozuje z právní domněnky souladu zápisu do veřejného seznamu, tedy katastru nemovitostí, se skutečným právním stavem /§ 980 odst. 2 obč. zák./.) S ohledem na okolnosti k vydržení vlastnického práva státem nemohlo z povahy dojít, pokud je argumentováno vydržením věcného břemene, chybí jakýkoli předpoklad, z něž by Česká republika mohla dovozovat dobrou víru, že jí věcné břemeno (užívání) náleží. Žalovaná byla žalobkyní vyzvána k vyklizení, na toto reagovala sdělením důvodů, pro které údajně pozemek vyklidit nemůže.

2. Žalovaná navrhla podanou žalobu zamítnout. Od roku 1961 se na předmětném pozemku nachází vojenská střelnice, které svědčí užívací právo na základě územního rozhodnutí ze dne 07.02.1961 a povolení k trvalému užívání střelnice ze dne 22.11.1963. Tyto listiny doposud nepozbyly platnosti, žalovaná pozemek užívá do dnešní doby, tento slouží pro bojový výcvik vojsk v posádce Jindřichův Hradec. Objekt střelnice, jako vymezené území, je chráněn podle § 175 zákona č. 183/2006 Sb. Žalobkyně převzala pozemek do svého vlastnictví v roce 2002, v té době jí bylo známo, že předmětná parcela je součástí vojenské střelnice. S touto zátěží jej převzala, střelnice je zahrnuta i v územním plánu. Bezplatné užívání pozemku žalovanou žalobkyně nerozporovala, nyní, po více jak 16 letech, požaduje vyklizení, aniž by se pokusila dosáhnout narovnání současného stavu. Nepečuje tak řádně o svůj majetek, jak tento požadavek vyplývá z § 38 zákona č. 128/2000 Sb. Žalovaná žalobkyni nabízela způsoby řešení, tato na nabídky nepřistoupila. Střelnice slouží k zabezpečování výcviku u vojenského útvaru v Jindřichově Hradci, pro přípravu vojáků na zahraniční mise, je nezbytnou součástí pro zajištění obranyschopnosti České republiky. Tuto střelnici nelze nahradit ekvivalentním objektem. Je potřebná i pro plnění mezinárodních závazků. Žalovaná tvrdí, že žalobkyně není vlastnící parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku. Obec není vlastníkem, neboť od roku 1961 po celou dobu, dodnes, byl pozemek užíván ministerstvem obrany pro vojenské účely, jako střelnice, a to k 24.05.1991 i 01.07.2000. Vzhledem k tomu, byť jde i případně o historický majetek obce k 31.12.1949, k přechodu vlastnického práva na obec podle zákona č. 172/1991 Sb. nedošlo. Navíc, v daném případě bylo vlastnictví zapsáno do katastru nemovitostí na základě § 1 zákona č. 172/1991 Sb., přestože právo hospodaření nepříslušelo národnímu výboru a s pozemkem nehospodařila ani obec, při poukazu na § 4 odst. 1 vyhlášky č. 119/1988 Sb. V neposlední řadě, byť netvrdí, že by vydržela vlastnické právo, žalovaná předkládá, že podle jejího názoru vydržela právo věcného břemene užívání předmětného pozemku, a to jeho faktickým užíváním v dobré víře na základě zmiňovaných rozhodnutí z roku 1961 a z roku 1963 (viz výše). Pozemek byl na žalobkyni „převeden“ v roce 2002, od této doby až do roku 2018 o něj žalovaná vůbec neusilovala, vydat ho nechtěla. V roce 2018 poprvé žalovanou oslovila s tím, že předmětný pozemek je užíván protiprávně. Po uplynutí 10leté lhůty tak žalovaná právo věcného břemene záležejícího v možnosti užívání předmětného pozemku v roce 2012 vydržela. (V souvislosti poukazuje na rozhodnutí NS 22 Cdo 1037/2010 a 22 Cdo 3209/2009.)
3. Žalobkyně – obec Člunek je právnickou osobou (§ 20 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, účinného od 01.01.2014 /zkráceně jen „obč. zák.“) jako veřejnoprávní korporace (§ 2 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů /zkráceně jen „zák. č. 128/2000 Sb.“). Žalovaná – Česká republika je právnickou osobou (§ 21 obč. zák.), za níž právně jedná ministerstvo obrany jako organizační

složka státu (§ 3 odst. 1 a 2, § 6, § 7 odst. 1, § 9 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů /zkráceně jen „zák. č. 219/2000 Sb.“/, § 1 bod 12., § 16 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů /zkráceně jen „zák. č. 2/1969 Sb.“/). Tyto účastnice, obec Člunek a Česká republika, vystupují v právních vztazích níže popsaných.

4. Mezi účastnicemi je nesporné (§ 120 odst. 3 o.s.ř.), že žalobkyně je od roku 2002 vedena (v katastru nemovitostí) jako vlastníka parc. č. 452/1 v obci Člunek a k.ú. Lomy u Kunžaku, která je součástí areálu střelnice fakticky užívané žalovanou, respektive ministerstvem obrany, pro zabezpečení ozbrojených sil. Pozemek je oplocen, tedy nepřístupný, nejsou na něm žádné stavby. Tvoří součást jednotného areálu spolu s dalšími pozemky i parc. č. 452/2 a 451 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku. Pozemky byly od roku 1961 a nadále nepřetržitě jsou užívány pro vojenské účely. Nejde o tzv. vojenský újezd. Mezi žalobkyní a žalovanou nebyla uzavřena žádná dohoda o použití pozemku žalovanou k výcviku ozbrojených sil.
5. Vycházeno z výpisu z katastru nemovitostí LV č. 10001 pro obec Člunek a k.ú. Lomy u Kunžaku, žádosti obce Člunek o souhlas k zápisu do katastru nemovitostí ze dne 16.07.2002, prohlášení Okresního úřadu Jindřichův Hradec ze dne 25.07.2002 (třikrát), přílohy č. 1 kat. území Lomy u Kunžaku, přílohy č. 2 kat. území Kunějov, LV č. 1 k.ú. Kunějov, LV č. 1 k.ú. Lomy u Kunžaku, při zohlednění geometrického plánu č. 96-2004/97 GEOS, sdružení geodetů, ověřeného dne 20.12.1997, za přispění žádosti obce Člunek o zápis do katastru nemovitostí došlo 30.10.2002 a oznámení Katastrálního úřadu v Jindřichově Hradci o provedení zápisu záznamem do katastru nemovitostí ze dne 11.11.2002, lze vyhodnotit a uzavřít, při využití sdělení Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec ze dne 17.10.2019, vycházeno z knihovní vložky č. 65 pro obec Lomy (Tieberschlag), geometrického plánu č. 96-204/97 GEOS, sdružení geodetů, ověřeného dne 20.12.1997 a geometrického plánu č. 130-263/2003 Ing. J. Hoška, ověřeného dne 30.10.2003, a návrhu usnesení 27. plenárního zasedání Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci dne 13.03.1964 a zápisu z 27. plenárního zasedání Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci konaného dne 13.03.1964 za přispění sdělením obce Člunek ze dne 19.12.2019, že ke dni 24.05.1991 se žalobkyně stala vlastníka pozemků, z nichž vzchází v roce 1997 parc. č. 452, z níž dále v roce 2003 vzchází parc. č. 452/1 (a č. 452/2), kdy na ní přešlo vlastnictví *ex lege* na základě zákona ČNR č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (zkráceně jen „zák. č. 172/1991 Sb.“), kdy účinností uvedeného právního předpisu, tj. dne 24.05.1991 přešly do vlastnictví obcí nezastavěné pozemky, které obce vlastnily ke dni 31.12.1949, pokud byly ve vlastnictví České republiky a nepřecházely do vlastnictví obcí podle § 1 uvedeného zákona s tím, že je-li právním nástupcem obce zaniklé po 31.1.1949 jiná obec, přechází věc do jejího vlastnictví. Šlo o restituci tzv. historického majetku obce. Současná parcela KN č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, vzešla v roce 2003 z parcely KN č. 452, je na místě původních parcel PK č. 884, č. 458/22, č. 458/15 a částí parcel č. 458/19 a č. 458/16, z nichž parcela PK č. 884 byla v Pozemkové knize zapsána v Seznamu I jako veřejný statek, ostatní byly zapsány v knihovní vložce č. 65 pro obec Lomy (Tieberschlag), tedy tato obec byla jejich vlastníkem do 31.12.1949. V návaznosti na ústavní zákon č. 150/1948 Sb., Ústava Československé republiky, účinný od 09.06.1948, byl původní majetek obcí, nově tzv. národní majetek, svěřen do správy národních výborů (zákon č. 279/1949 Sb., o finančním hospodaření národních výborů, ve znění pozdějších předpisů, účinný od 01.01.1950), byť obce jako takové nezakly. S účinností od 14.06.1964 pak zaniká obec Lomy a jejím nástupcem se stává obec Člunek, když napříště jsou Lomy (jen) její místní částí. V souvislosti se poznamenává, že žalobkyně se nestala vlastníka předmětného pozemku k 24.05.1991 podle § 1 odst. 1 či 2 zákona č. 172/1991 Sb., když ke dni 23.11.1990 národnímu výboru nepřislušelo právo hospodaření k předmětnému pozemku, ani s ním obec nehospodařila po 23.11.1990 způsobem

obdobným právem hospodaření (viz níže), v čemž lze dát za pravdu žalované při jejím poukazu na § 4 odst. 1 vyhlášky č. 119/1998 Sb., o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů. Pro úplnost se poznamenává, že žalobkyně nenabyla vlastnictví ani podle § 2a odst. 1 písm. a), b) či dokonce § 2b odst. 1 a 2 zákona č. 172/1991 Sb. Naproti tomu však možno uzavřít, že nestalo-li by se tak již k 24.05.1991, přešlo by vlastnictví k předmětné současné parcele na žalobkyni nejdéle 01.01.2014 a to na základě § 2c odst. 1 písm. a) zák. č. 172/1991 Sb., začleněného (nově) zákonem č. 173/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění pozdějších předpisů, který je novelou uvedeného právního předpisu, účinnou od 29.06.2012, zavádějící přechod nemovitých věcí do vlastnictví obcí, které obce vlastnily ke dni 31.12.1949, pokud nešlo o nemovité věci nacházející se na území vojenských újezdů (§ 2c odst. 1 písm. d) zák. č. 172/1991 Sb.). Shrnuto, ke dni 24.05.1991, nejdéle ke dni 01.01.2014, na žalobkyni přešlo vlastnické právo k dnešní parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku. Na uvedeném nic nemění, že v katastru nemovitostí je jako nabývací titul uvedeno „souhlasné prohlášení o nabytí do vlastnictví (zák. č. 172/1991 Sb.) § 1 ze dne 29.10.2002“, když zjevně mělo jít o § 2 zák. č. 172/1991 Sb., a souhlasné prohlášení bylo (již) z 25.07.2002, když ve třech prohlášeních okresního úřadu je vždy i § 2 zmiňován (viz důkazy popsané shora). Neboť jde o přechod vlastnického práva, jak uváděno *ex lege*, nemá tento zápis na vznik vlastnictví žalobkyně k předmětnému pozemku žádný vliv.

6. Poloha předmětné parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku je zřejmá z kopie katastrální mapy (map. list č. VS-X-30-4 a map. list č. VS-X-30-8) obec Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, jakož i snímku katastrální mapy z 18.09.2019, dalšího snímku katastrální mapy z 18.09.2019 a katastrální mapy plus ortofoto z 18.09.2019 (dvakrát), přičemž jde o areál střelnice, jak patrně z vymezení střelnice Kunžak s ohroženým prostorem (1:15000) a vymezení střelnice Kunžak včetně zájmového území (1:12000). Střelnice je fakticky užívána žalovanou, respektive ministerstvem obrany, pro zabezpečení ozbrojených sil, tedy od roku 1961 je i předmětný současný pozemek využíván pro vojenské účely, a to na základě územního rozhodnutí Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci ze dne 07.02.1961, zn. 342, výst. 61-154/24, a návazného rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu Krajské vojenské ubytovací a stavební správy České Budějovice ze dne 22.11.1963, č. 6/02-10-14/63. Prvá listina je územním rozhodnutím, kterým se stanoví, že vojenská správa má (mimo jiné) nárok užívat plochu střelnice pro výcvik všeho druhu, když jde mezi obcemi Kunžak a Lomy o území celkem 39,6 ha (z toho Lomy 14,3 ha) bez specifikace parcel, přičemž užívání předpokládá, že se vojenská správa dohodne s uživatelem zemědělské a lesní půdy jak na vlastní střelnici, tak zejména ohroženém prostoru. Z druhé uvedené listiny se pak podává povolení k trvalému užívání střelnice veliteli 7. tankového pluku v Jindřichově Hradci, při oprávnění užívat střelnici jako výcvikové zařízení. Z uvedených listin neplyne žádná přesná konkretizace nemovitých věcí, pozemků, současnou parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, respektive pozemky, z nichž vzešla, nevyjímaje, a ani to, že by užívání tohoto pozemku, těchto pozemků, mělo mít formu věcného práva v podobě tzv. věcného břemene. Z dopisu označeného Provozování vojenské střelnice – výzva k odstranění protiprávního stavu ze dne 20.03.2018, s přílohami (o konání střeleb – měsíce 2, 3.2018) a příloženou plnou mocí, se podává, že žalobkyně v měsíci 3.2018 vyzvala žalovanou k ukončení provozování vojenské střelnice, nebo jeho omezení s poukazem na své vlastnické právo. Na uvedené bylo reagováno dopisem velení armády České republiky z 23.04.2018 při vyjádření ochoty případně upravit plán činnosti v zájmu žalobkyně. Není prokazováno, že by v období od roku 2002 do měsíce 3.2018 kdy jinak žalobkyně vytkla žalované probíhající užívání areálu střelnice, uvedla, že požaduje, aby její provozování bylo ukončeno.
7. Mezi účastnicemi je nesporné (§ 120 odst. 3 o.s.ř.), že koncem měsíce 5.2019 doručenou výzvou žalobkyně vyzvala žalovanou k vyklizení pozemku do dvou týdnů, jak se ostatně podává

z předžalobní výzvy k vyklizení a předání pozemku ze dne 21.05.2019, k vyklizení a předání tohoto nedošlo, žalovaná, respektive ministerstvo obrany, reagovalo sdělením, že předmětný pozemek je součástí areálu vojenské střelnice, že žalobkyně dosud nerozporovala bezúplatné užívání této parcely, a nyní po více jak 16 letech požaduje vyklizení. Žalovaná pozemek vyklidit odmítá, neboť by tím byl narušen výcvik vojsk, ohrožena jejich akceschopnost, navrhuje pak způsoby řešení (vydání bezdůvodného obohacení za užívání, uzavření nájemní smlouvy, případně smlouvu směnnou za jiný pozemek). K vyklizení a předání pozemku ani k žádné dohodě mezi účastnicemi nedošlo.

8. Dokazování, jak popsáno shora, vyhodnotil soud jako dostačující k tomu, aby bylo možno věc po skutkové stránce uzavřít a následně posoudit z hledisek právních. Účastnice dalších důkazních návrhů ve sporu neměly. Pokud žalobkyně označila důkaz výsledkem účastníků a (eventuálně) místním šetřením, tyto důkazní návrhy vzala zpět, neboť s ohledem na shodu skutkových tvrzení (§ 120 odst. 3 o.s.ř.) bylo nadbytečné tyto provádět. Stejně tak žalovaná vzala zpět důkazní návrh na výslech velitele Vojenského útvaru v Jindřichově Hradci 6960. Zjevně, rozhodné skutečnosti ve věci jsou nesporné (§ 120 odst. 3 o.s.ř.), podstatou problému je v projednávané věci její právní posouzení.
9. O skutkovém stavu věci učinil soud tento závěr: Žalobkyně – obec Člunek je od 24.05.1991 (nejpozději od 01.01.2014) vlastníkem pozemku dnešní parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, který je součástí areálu střelnice fakticky užívané žalovanou – Českou republikou, respektive ministerstvem obrany pro zabezpečení ozbrojených sil. Pozemek je oplocen, tedy nepřístupný, nejsou na něm žádné stavby. Tvoří součást jednotného areálu spolu s dalšími pozemky, i parc. č. 452/2 a 451 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku. Pozemky a původní pozemky, z nichž vzešly, byly od roku 1961 a nadále nepřetržitě jsou užívány pro vojenské účely. Nejde o tzv. vojenský újezd. Mezi žalobkyní a žalovanou nebyla uzavřena žádná dohoda o použití pozemku žalovanou k výcviku ozbrojených sil. K záznamu vlastnického práva žalobkyně k uvedenému současnému pozemku do katastru nemovitostí došlo v roce 2002, až v měsíci 3.2018 žalobkyně žalovanou vyzvala k tomu, aby ukončila na předmětné nemovitosti svoji činnost. K tomu nedošlo. Koncem měsíce 5.2019 doručenou výzvou žalobkyně vyzvala žalovanou k vyklizení (a předání) pozemku do dvou týdnů, k tomuto rovněž nedošlo.
10. Žaloba je důvodná.
11. Z hlediska právního posouzení věci je jako tzv. předběžnou (*prejudiciální*) otázku třeba vyřešit, zda je žalobkyně skutečně vlastníkem předmětné parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, jejíhož vyklizení se domáhá. Svůj resultát o jejím vlastnictví staví soud již výše, v souvislosti se skutkovými zjištěními ohledně okolností nabytí předmětného pozemku, přičemž jej sumarizuje ve výše uvedeném skutkovém závěru. Tedy na výše uvedený rozbor, vycházející ze závěru o přechodu vlastnického práva na žalobkyni *ex lege* ke dni 24.05.1991 podle § 2 odst. 1 písm. a), odst. 3 zák. č. 172/1991 Sb., nelze než v této části odůvodnění rozsudku odkázat. Na svém závěru soud setrvává, a to i přes rozhodnutí NS 28 Cdo 2353/2005 hovořící o tom, že jestliže pozemky v době nabytí účinnosti zákona č. 172/1991 Sb., tj. k 24.05.1991, byly využívány pro vojenské účely, pak se na ně předpis o restituci obecního majetku nevztahuje, při zohlednění i rozhodnutí NS 28 Cdo 97/2008, vycházejí však finálně z rozhodnutí NS 28 Cdo 2627/2014. Uvedený judikovaný závěr v rozhodnutí NS 28 Cdo 2353/2005, staví na tom, že byly-li pozemky užívány pro vojenské účely, svědčí-li tomu nejen právní titul (vlastnictví státu), ale i faktické užití pozemků, nelze uzavřít, že by byla splněna kterákoliv z podmínek přechodu pozemků ze zákona na obec, jak je vytyčují § 1, § 2 odst. 1 písm. a) (§ 2a, § 2b) zák. č. 172/1991 Sb., na čemž nic nemění ani to, že tyto byly případně v intencích § 8 zák. č. 172/1991 Sb. zapsány v katastru nemovitostí ve prospěch (vlastnictví) obce. Uvedené rozhodnutí však vůbec neobsahuje žádné

odůvodnění toho, proč by dikce § 2 odst. 1 písm. a), příp. i odst. 3 zákona č. 172/1991 Sb. neměla být naplněna, když v tomto případě nabytí vlastnického práva problematika tzv. hospodaření s věcí nebyla podmínkou přechodu vlastnického práva (jako je tomu v § 1 zák. č. 172/1991 Sb.), tedy jak je tomu u nabytí vlastnictví k tzv. historickému majetku obce, jako je tomu v projednávané věci (srovnej rozhodnutí NS 28 Cdo 2419/2009). Ani posléze uvedené rozhodnutí NS 28 Cdo 97/2008 vytknutý problém nerozklíčuje. To, že Nejvyšší soud v posledně uvedeném rozhodnutí nezaujal jakýkoli názor stran samotného obsahu zákonných podmínek pro restituci, si týž soud uvědomuje ve svém rozhodnutí NS 28 Cdo 2627/2014, kde však znovu z nemožnosti restituování majetku užívaného pro vojenské účely obcí vychází, tentokrát však při konfrontaci zákona č. 172/1991 Sb. s tzv. vojenskými újezdy, jak jsou tyto vymezovány dikcí § 30 odst. 1 a 2 (při zohlednění § 31 odst. 1, § 33 odst. 1 písm. b)), § 34 odst. 1 zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zkráceně jen „zák. č. 222/1999 Sb.“). Podle § 34 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. majetek na území újezdu smí být jen ve vlastnictví státu, přičemž v § 30 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. vymezený vojenský újezd jako vymezená část území státu určená k zajišťování obrany státu a k výcviku ozbrojených sil může být zřízen (měněn a rušen) podle § 30 odst. 2 zák. č. 222/1999 Sb. (jen) zvláštním zákonem. Popsané rozhodnutí NS 28 Cdo 2627/2014 z uvedeného vychází, a s ohledem na charakter vojenských újezdů (coby území využívaných pro vojenské účely) staví závěr, že takovýto majetek nemůže být předmětem tzv. obecní restituce, což ostatně vyjádřil zákonodárce s účinností od 29.06.2012 i v § 2c odst. 1 (písm. d)) zákona č. 172/1991 Sb., novelou provedenou zákonem č. 173/2012 Sb., kterou se mění zákon č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění pozdějších předpisů (viz i výše). Nemovité věci nacházející se na území vojenských újezdů do vlastnictví obcí nepřecházejí. S ohledem na provedený výklad Nejvyšším soudem v tomto rozhodnutí zdejší soud dospívá k závěru, že z obecní restituce jsou (pochopitelně) vyloučeny nemovité věci ve vojenských újezdech, ne však jiné pozemky případně užívané pro vojenské účely, neboť tyto (ve vztahu k projednávané věci) z dikce § 2 odst. 1 písm. a), odst. 3 zák. č. 172/1991 Sb. zákonodárce (prostě) nevyloučil. Jsou-li ostatní předpoklady splněny, jako v projednávané věci, nelze než uzavřít, že i vlastnictví současné parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku na žalovanou z žalobkyně ke dni 24.05.1991 (prostě) přešlo. Předmětný pozemek není vojenským újezdem, který by byl zřízen zvláštním zákonem. Z tohoto důvodu byla obecní restituce předmětného historického majetku možná. V neposlední řadě se sluší poznamenat, že i kdyby snad žalobkyně nebyla vlastníci k uváděnému 24.05.1991, stala by se jí 01.01.2014 na základě § 2c odst. 1 písm. a) (při zohlednění písm. d)) zák. č. 172/1991 Sb., jak již i výše uváděno.

12. V souvislostech soud dolpňuje, že podle § 42 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. lze pozemky (atp.) používat k výcviku ozbrojených sil, jsou-li mimo území újezdů, jen po dohodě s příslušnými správními úřady, orgány územních samosprávních celků a s vlastníky, nepostačují-li k tomuto území újezdů. Žádná takováto dohoda však v konkrétním případě mezi žalovanou a žalobkyní, coby vlastníkem, uzavřena nebyla. Předmětný pozemek je tak užíván skutečně bez právního důvodu. Na tom nic nemění ani výše uváděná rozhodnutí, tedy územní rozhodnutí Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci ze dne 07.02.1961, zn. 342, výst. 61-154/24, a rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu Krajské vojenské ubytovací a stavební správy České Budějovice ze dne 22.11.1963, č. 6/02-10-14/63, opravňující k užívání plochy střelnice pro výcvik, když tato jsou zjevně právě z pohledu institutu vojenských újezdů a uvedeného § 42 zák. č. 222/1999 Sb. překonaná. Nemohou pak být ani tzv. *putativním* titulem pro odvození dobré víry o užívání předmětného pozemku žalovanou za období od roku 2002 do roku 2012 na úrovni věcného práva v podobě věcného břemene, neboť o takovýchto právech k cizí věci se v těchto aktech (vůbec) nehovoří. Jinak řečeno, jakkoli by bylo absurdní, aby bylo tvrzeno vydržení vlastnického práva k předmětnému pozemku žalovanou, když tato sama pozemek do vlastnictví žalobkyni poskytla, což však žalovaná v rámci obrany netvrdí, nepřichází do úvahy v konkrétním

případě ani vydržení práva odpovídajícího věcnému břemeni v podobě (možnosti) užívání. Vydržení představuje originální nabytí (vydržení) práva odpovídajícího věcnému břemeni na základě držby po stanovenou dobu. Jedním ze základních předpokladů vydržení práva je existence titulu, byť domnělého (*titulus putativus*), z něhož lze toto právo dovozovat. Jakkoli uvedená rozhodnutí umožnila plochu střelnice užívat, rozhodně nemají povahu věcného břemene, jak bylo vymezeno v § 166 (a násl.) zákona č. 141/1950 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, účinného od 01.01.1951 (tzv. střední kodex), který byl (ještě) v právní účinnosti v době vzniku uvedených „správních aktů“ v letech 1961 a 1963. Tedy jinak řečeno, na případný vznik práva odpovídajícího věcnému břemeni nemůže žalobkyně z uvedených důvodů ani pomýšlet. Ostatně tento závěr je zřejmý i z rozhodnutí Nejvyššího soudu NS 22 Cdo 1037/2010 a zejména NS 22 Cdo 3209/2009, na něž žalovaná sama poukazuje. Není-li v uvedených listinách o právu věcného břemene (jakákoli) zmínka, nemůže být stát v dobré víře, že mu takovéto právo náleží, nota bene nejsou-li v nich ani konkrétní pozemky uvedeny. Nad to je otázkou, nakolik mohou být vůbec titulem pro stát v tomto případě rovněž státem, jeho správními orgány, vydaná rozhodnutí. Vzhledem k tomu ani není třeba zkoumat další předpoklady případného vydržení, byť jinak, s ohledem na vymezenou dobu (od r. 2002 do r. 2012) by rozhodnou právní úpravou pro posouzení vydržení byl § 134 odst. 1 při návaznosti § 151o odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, účinného od 01.04.1964 do 31.12.2013, při skutečně možnosti nabytí práva odpovídajícího věcnému břemeni výkonem práva (vydržením), kdy se oprávněný držitel (obecně) stává nositelem práva odpovídajícího věcnému břemeni, je-li vykonáváno, jde-li o nemovitost, po dobu 10 let. O takovýto případ se však, jak uváděno, v předmětné věci nejedná. K vydržení práva odpovídajícího věcnému břemeni žalovanou nedošlo, její argumentaci nelze přijmout.

13. Žalobkyně je vlastnící parc. č. 452/1 v obci Člunek, k.ú. Lomy u Kunžaku, když dnes je vlastnické právo vymezeno v § 1012 obč. zák., z tohoto důvodu má pak právo na jeho ochranu ve smyslu § 1040 odst. 1 obč. zák., kdy u nemovitostí je tzv. *vindikační* žaloba možná s požadavkem na vyklizení (a předání), jak patrně např. z rozhodnutí NS 26 Cdo 3206/2006 či rozhodnutí NS 26 Cdo 3560/2010. Z výše uvedených důvodů soud podané žalobě vyhovuje a ukládá žalované předmětný pozemek vyklidit a předat do 6 měsíců od právní moci rozsudku, využívajíc dispozic k stanovení další lhůty k plnění, jak plynou z § 160 odst. 1 o.s.ř., neboť soud nepřehlíží, že předmětný pozemek jako součást střelnice je skutečně intenzivně žalovanou využíván, má význam pro výcvik ozbrojených sil v návaznosti na případné mezinárodní závazky České republiky jako součásti NATO, vzhledem k tomu lhůtu k vyklizení stanoví v uvedeném delším časovém horizontu, který považuje za dostačující pro to, aby žalovaná mohla své nezbytné vojenské aktivity přesunout jinam, předpokládáno na území některého skutečného vojenského újezdu. Takto soud postupuje i s poznámkou, kterou si neodpouští, že podle jeho úsudku mělo dojít u sledované střelnice ke zřízení vojenského újezdu (§ 30 odst. 1 a 2 zák. č. 222/1999 Sb.), což se však zřejmě pochybením nestalo.
14. Pokud jde o ostatní obrannou argumentaci žalované, pokud se soud s touto nevypořádává již výše, pro úplnost uvádí následující. Z hlediska předmětného sporu je bez významu, že případně ministerstvo obrany vymezilo území v rozsahu, který vyplývá z územně analytických podkladů, postupem souladným s vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů, při případném povolování staveb v tomto vymezeném území ve smyslu § 175 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Dále je bez významu i to, že žalobkyně převzala pozemek od státu s jistou zátěží, tedy vojenskou střelnicí Kunžak, a to s ohledem na výše uváděná skutková zjištění a soudem provedené právní závěry. Dále je bez významu i to, že žalobkyně požaduje vyklizení pozemku po 16 letech od realizace záznamu jejího vlastnického práva do katastru nemovitostí, s čímž souvisí i to, že je zcela bez

hodnoty, zda řádně pečovala či nepečovala o svůj majetek v dikci § 38 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů. To je podružný problém, s řešením projednávaného sporu nikoli související. Stejně tak nemá význam to, že se žalobkyně výsledně s žalovanou nedohodla na uzavření nájemní smlouvy, odkupu pozemku či směně pozemku, její výsledná vůle coby vlastníka musí být respektována. Pozemek si může ponechat, užívá-li jej žalovaná bez právního důvodu, může se žalobkyně domáhat vydání (formou vyklizení) sledované nemovité věci (viz shora). Rovněž tak poukaz žalované na skutečnost, že pozemek slouží k zabezpečování výcviku vojenského útvaru v Jindřichově Hradci, pro přípravu vojáků na zahraniční mise, a je nezbytnou součástí pro zajištění obranyschopnosti České republiky, kdy střelnici nelze nahradit ekvivalentním objektem, nemá z hlediska projednávaného sporu a práv žalobkyně takovou důležitost, že by bylo možno jejímu nároku (požadavku) nevyhovět. Tento fakt však soud promítl, jak výše uváděno, alespoň do lhůty k plnění (viz shora).

15. Žalobkyně byla v projednávané věci plně úspěšná, vzhledem k tomu má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů. Tyto náklady jsou představovány především náklady na zastoupení žalobkyně advokátem. Odměnu zástupce žalobkyně tvoří částka 6 750 Kč za 4 úkony právní služby po 1 500 Kč, tj. 6 000 Kč, 1 úkon právní služby za 750 Kč, tj. 750 Kč, dohromady 6 750 Kč (§ 1 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 bod 4., § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. a), d), g), odst. 2 písm. h) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), když soud vychází z tarifní hodnoty 10 000 Kč. Za jednání 03.10.2019 (které bylo odročeno bez projednání věci) náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 750 Kč (§ 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 bod 4., § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. g), § 14 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), vycházíme-li z tarifní hodnoty 10 000 Kč. Hotové výdaje zástupce žalobkyně představuje částka 1 800 Kč za 6 úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 1 800 Kč (§ 2 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), odst. 2 písm. h), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Dohromady jde o částku 9 300 Kč, kterou je třeba s přihlédnutím k § 137 odst. 1 a 3 o.s.ř. zvýšit o 21 % DPH, tj. o 1 953 Kč, výsledně se tak dostáváme na celkovou částku nákladů zastoupení žalobkyně advokátem 11 253 Kč. K účelně vynaloženým nákladům patří i zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Dohromady jsou náklady žalobkyně představovány částkou 16 253 Kč, kterou soud neúspěšné žalované ukládá žalobkyni zaplatit ve standardní lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku, jak plyne z § 160 odst. 1 o.s.ř., a to k rukám zástupce žalobkyně, advokáta, jak platební místo stanoveno § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Jindřichův Hradec 14. ledna 2020

Mgr. Milan Vejtasa v.r.
samosoudce